

İKİNCİ YILA GİRERKEN

Yıldönümleri yalnız kutlama günleri değil, geride bırakılan yılın bir bilançosunu çıkarmak zamanlarıdır da. Partimizin birinci yıl dönümünde bu yapıldı. Spor Sergi Sarayı'nın girişini süsleyen harita ve grafikler Parti'nin örgütlenme durumunu, üye ve yöneticiler bileşimini dile getiriyordu; dergi, gazete, kitapçıklar köşeleri ise Parti'nin yayın yoluyla bir yıllık propaganda ve eğitim çalışmalarını belirtiyordu. Genel Sekreter Nihat Sargın arkadaşımızın geçen sayıdaki yazısı da geçen yılın Parti açısından özlü bir değerlendirmesiydi.

Bir Mayıs İşçi Bayramı ve Parti'nin kuruluş yıldönümü kutlamasının kendi başına, Parti örgütü açısından önemi vardı. Bir yıllık genç bir kuruluşun, çoğunluğu genç, parti deneyimi henüz yetersiz üyeleri ve alt kademeler yöneticileriyle böyle bir toplantıyı böylesine düzenli bir biçimde tasarlayıp gerçekleştirmesi bir başarıydı. Örgüt iyi bir sınav verdi. Daha önceki Ankara, Bursa, İzmir, Gaziantep toplantıları da aynı nitelikte birer sınavdı, hepsi başarılı geçti ve İstanbul toplantısıyla doruk noktasına ulaştı.

Bu toplantılar aynı zamanda Türkiye İşçi Partisi'nin kamuoyunda saygınlığının, ciddi bir kuruluş olarak kabul edilmişin işaretini veriyordu. Toplantıların, hele Spor ve Sergi Sarayı'ndaki gibi çok kalabalık, coşkulu bir toplantının düzenli ve disiplinli geçişinde bu saygınlığın, bu kabul edilmişin de hiç kuşkusuz bir rolü vardı.

Parti ve partililer olarak geride bıraktığımız birinci yılımızdan ve onu noktalaayan büyük kutlama toplantımızdan haklı bir övünç duyabiliriz. Ama bu övünçle gevşeyip çalışmalarımızı yavaşlatacak değiliz. Tam tersine, başarılı bir yılın verdiği güvenle çalışmalarımızı, olanaklarımızın ve enerjimizin sınırlarını zorlayarak hızlandırmamız gerek. Gelişme hızımız mutlak yükselmelidir. Önümüzdeki aylarda, Ekim 1977 seçimlerine girebilmek için yasanın şart koştuğu örgütlenme düzeyine erişmeye çalışacağız. Seçimlere girebilme hakkını kazanmak kendi başına bir önem taşıyacak, örgütlenmeyi geliştirme yolunda yeni bir menzile taşıyacaktır.

Ülke kamuoyunda Parti daha da ağırlık kazanacaktır. Seçime fiilen girip girme, veya hangi ölçüde girme sorunu ayrı bir sorundur. Zamanı geldiğinde, Parti'nin yetkili organı durumu değerlendirip en uygun kararı verecektir.

Türkiye haritasında, birinci yılda örgütlendiğimiz illerle, ülkenin sanayi bölgeleri üst üste çakışmaktadır. Bu durum, bir yandan, Partinin örgütlenmede sanayi merkezlerine ağırlık verme politikasının, öte yandan da, işçilerin yoğun olduğu yerlerin sosyalist örgütlenmeye en yatkın, hatta çoğu kez kendiliğinden istekli oluşunun bir sonucudur. Sanayi bölgesinde yeralmıyan, ama 1970 öncesinden farklı olarak modern bir fabrikaya kavuşmuş olan Giresun'da partinin örgütlenmesine ilk ağızdan işçilerin katılmış ve il örgütü yönetiminde görev almış olmaları da bu gözlemi doğrulamaktadır.

Sanayi bölgelerine ağırlık verme politikası sürdürülecektir, ama bu, örgütlenme

potansiyeli, olanağı olan diğer il ve ilçelerin ihmal edileceği, buralarda örgütlenmenin geciktirileceği anlamına gelmez. Parti üyelerinin kişisel ilişkileri, çevreleri bulunan il ve ilçe merkezleriyle temas kurma ve buralarda Partiyi örgütleme ortamını oluşturma çalışmalarına zaman kaybedilmeksizin başlanmalıdır. Parti örgüt kademeleri kadar tek tek Parti üyeleri de kendilerini bu konuda görevli bilmeliler, bilgi vererek ve yetkili kılındıklarında, temas kurarak yönetim kurullarına ve parti görevlilerine yardımcı olmalıdırlar.

İkinci yılımızda örgütlenme kırsal bölgelere, köylü kitlesine doğru da uzanmalıdır. Sanayi bölgelerindeki Parti örgütleri, çevrelerindeki kırsal alanla ilişki ve oralar da köprübaşları kurmalıdır. İşçilerin büyük çoğunluğunun köylü kökenden olması bu ilişki ve köprübaşlarının kurulmasında yardımcı bir unsur olabilir. Kırsal bölgelerde Parti çalışmalarının öncelikle yöneleceği kesimler, sırasıyla: 1) tarım işçileri, 2) yoksul köylüler, 3) küçük üreticiler olacaktır. Tarım işçileri, özellikle sürekli tarım işçileri, işçi sınıfı kapsamı içindedir; diğerleri ise, birbirinden değişik ölçülerde işçi sınıfının müttefiki olacak sınıflardır. Büyük işletmeler ve sermaye karşısında orta üreticilerin karşılaştığı kredi, pazarlama, gübre v.b. sorunlarla da ilgilenilmesi, haklı olan talepleri savunulmalı, bu kitle de işçi sınıfı hareketine yaklaştırılmaya çalışılmalıdır. Köy-kent ayırımını ve bölgeler arası eşitsizliği ortadan kaldırmak sosyalizmin temel amaçları arasında olduğundan, bu ayırımı ve eşitsizliği azaltıcı tüm ekonomik, sosyal, kültürel istek ve tedbirler savunulacak, desteklenecektir.

Ve nihayet, ikinci yıla başlarken önümüzdeki görevlerden biri de Parti içi eğitimi düzenli ve uyumlu bir biçimde yaymak ve derinleştirmektir. Birinci yılın son aylarında rayına oturmaya başlayan eğitim çalışmalarının önümüzdeki yıl böyle bir gelişme göstereceğinin belirtileri şimdiden görülmektedir. Bu alanda gözlediğimiz olumlu bir durum bir kısım yerel örgütlerin girişkenliği, dinamizmidir. Yerel girişkenlik ve olanakların merkezden yönlendirilmesi ve tamamlanmasıyla hem genel ve ortak konu ve sorunları kapsıyan, hem de yerel ihtiyaçlara cevap veren bir eğitim uygulaması biçimlendirecektir. Örgütlenme ve eğitime yardımcı olarak uzunca süreli teorik bir dergi ile işçi ve emekçi kitlelere yönelik daha kısa süreli bir gazete çıkarılması da ikinci yılın gündemindedir.

Çark Başak, Sayı 7, 16 Mayıs 1976